

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Het vliegtuig van de dood

De vlieghaven van Le Bourget. Zojuist heeft het vier uur in de namiddag geslagen. Het wintert. Regen droppelt neer uit laag drijvende, grijze wolken. Het water rolt over de loodsen, waar de grote vogels voor vliegende mensen geborgen worden.

Werktuigkundigen staan tegen de directiemuur en wisselen hun oordeel bij het onderzoeken van de weerkundige kaarten. Zij bestuderen de windrichtingen volgens de hoogte der luchtlagen.

Er stormt plotseling iemand de kamer binnen.

— Welke stomme-
ling heeft de bagagewa-
gen voor Londen op slot
gedaan?... Men wacht
nog op het kleed van
lady D...y.

Hij zwaait met de
armen, alsof hij de he-
mel tot getuige riep.

— Goed zo... goed
zo..., laat een mechani-
cus onverschillig van
zijn lippen vallen. 't Is
niet omdat ze vanavond
te Londen willen boeme-
len dat wij ons hier
kwaad bloed moeten ma-
ken voor het kleed van
de hertogin...

Hij verwijderd zich schokschouderend.

Zwaar geronk in de lucht. Een vliegtuig duikelt uit de wolken.

— Daar hebt ge Amsterdam, gromt een tolbediende.

Het vliegtuig strijkt op het grasplein neer, raakt het even aan, gaat weer wat de hoogte in, rolt naderbij en blijft bij de landings-
kaai stilstaan. Een smalle deur valt open. Langs een smalle trap
stappen vijf reizigers uit. Zij richten hun schreden naar de tolloods,
terwijl zij hun verstijfde ledematen uitrekken. Een werktuigkundige
volgt hen op de hielen, dragend hun reisgoed. Op het ogenblik dat
hij ons voorbijloopt, pinkoogt hij even.

De man, die naast mij staat, duwt lichtjes tegen mijn arm aan :

— Hij heeft er bij, fluistert hij mij toe.

**

In de keuken van een klein spijshuis bij Le Bourget. Daar komen enige ingewijden zich in verdovende middelen bevoorraden, zonderdat zij beroep moeten doen op tussenpersonen. Daar hebt ge L...e G...y, een operettenstar, die eenmaal pookde zelfmoord te plegen. Zij vreest niet haar kostelijke bontmantel te bevuilen aan een afwasbak waarop besmeurde glazen staan. P...e S...r, een bokskampioen, bevindt zich bij een van vet druipende tafel met ongewassen borden. C...e M...r, een graaggelezen romanschrijver, is op een stoeltje neergezegen en krult zijn knevel om een houding aan te nemen.

De stilte wordt alleen gestoord door het zieden van de kokende soep. Erboven hangen afwasdoeken te drogen. Driemaal, onregelmatig, bij tussenpozen, wordt op de deur geklopt.

— Patatje ! roepen de drie aanwezigen gelijktijdig uit.

Patatje, ge hebt het alreeds geraden, is de mechanicus, die zo pas gepinkoogd heeft.

— Hebt g'er bij u ? vraagt met bevende stem L...e G...y.

— Vanzelfsprekend... Maar ik kon mijn gewoon smokkeltrukje niet gebruiken... Ook moet ge niet verwonderd zijn zo er talk bij uw snuifkens is.

En opgewekt voortgaande :

— Jongens, jongens, welke aankomst. Wel tien kilo, twee dikke hammen voor Prosper. Montmartre en Passy vlaggen vast en zeker van avond !

En C...e zonder de minste eerbied van zijn stoeltje duwend :

— Neem het mij niet kwalijk, meester... 'k Moet mijn trappers uitwerpen. Ge begrijpt, 'k stak het goedje er in, want de tolraven konden wel eens in mijn zakken snuffelen.

Hij werpt zijn platgelopen schoenen uit, rukt een dubbele zool weg en haalt twee platte pakjes te voorschijn.

— Maak het kort... kort... stottert C...e M...r, die schielijk schijnt op te leven.

— 't Werd hoog tijd, jammert de bokser, sedert drie dagen geen snuifje meer.

— Hier zijn honderd gram van dat goedje... of acht duizend ballekens.

— Ge wordt met de dag duurder, klaagt de operettendiva, die om haar gierige aard bekend staat.

— Het dure leven, kind, het dure leven...!

**

Wij verlaten het vertrek, het aangezicht achter onze rechtstaande kraag weggedoken. Wij volgen de lange donkere gang, waar men op glibberige restantjes dreigt uit te glijden.

Het regent niet meer. Sterren pinkelen aan het luchtruim, waar een vliegtuig ronkt. Rechts van ons Parijs. De wereldstad die haar duizenden lichten opsteekt. Zij heeft de vliegtuigen gekend die de Dood brachten. Huizen dragen er nog de sporen van. Het gift heeft de bommen vervangen, cocaïne het staal.

Nachten van Parijs. Het vliegtuig van de Dood zweeft er nog steeds boven.

Een krantenventer nadert mij, wil mij een avondblad opdringen. Wij bekijken elkander, vlak in de ogen. Ik herken X... de commissaris van de algemene veiligheid...

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

De schout dacht niets anders of Joris was een stoute vlegel en een boze spotgeest, die hem voor de gek kwam houden. Joris kreeg een maand gevangenis.

— En ging het dan beter in het huishouden ? vroeg Polfriet.

— Integendeel, mijnheer, nog slechter dan te voren, zodat ik veel gewetenswroeging had dat ik die ezel had doen spreken, en vast het voornemen opvatte mijn kunst niet meer te benuttigen, tenzij in ernstige voorvallen en uit noodzakelijkheid.

Het praten verkort de weg en reeds waren onze ruiters Hillegem en Burst voorbij. Te Ottergem hielden zij stil om een glas bier te drinken en hun paarden te laten uitrusten. Ze wilden immers in de stad komen als gewone reizigers, en hun zwetende paarden hadden achterdocht kunnen verwekken.

Een half uur daarna stegen zij weer te paard en vervorderden hun weg.

Polfriet, die er tot dan toe droef gestemd uitzag, scheen nu beter geluimd. Zij spraken nog over 't een en 't ander en kregen zo het oude Graven-Aalst in 't zicht. De zon bescheen glansrijk de kerk en het belfort van de stad, en het weer zou aan een zomerse dag hebben doen denken, hadden de bladerloze bomen en de dorre velden het tegenovergestelde niet bewezen.

Eensklaps, bij het naderen van de stad, werd Polfriet bekommerd.

Wat zou er gebeuren ?

Ernstige gedachten doorwoelden zijn brein. Aalst ! Men gaat in Aalst komen. Hij staat daar bekend als de knecht van de heer van Cramshoeven. Nu gaat hij er als meester binnenrijden. Jokie zal uitgaan, Jokie zal ondervraagd worden. Niets wetend, kan hij zich verspreken, kan hij zijn meester doen aanhouden, en wie zal dan zorgen voor het weeskind Maria ? Wie zal voetstappen en navorsingen doen, om zijn edele heer uit de kerker te verlossen ?

Polfriet wikt, weegt en overlegt en zegt eindelijk :

— Jan, Joannes !

— Mijn edele meester ?

— Ik moet u iets toevertrouwen.

— Ik luister, mijnheer.

— Iets zeer gewichtigs. Ge meent dat ik een edelman ben, vriend van de heer van Cramshoeven ?

Jokie luisterde als een vink.

— Jokie, ik ben geen edelman, maar de knecht van Jonkheer van Cramshoeven.

Jan hield plotseling zijn paard in en verbleekte schielijk.

— Mijnheer, zegde hij, hoe is het mogelijk ? Ik zou er mijn hand in het vuur voor gestoken hebben. Ik, die nochtans de mensen zo wel ken, heb in u niets gevonden dat in een edelman zou misstaan.

— Jan, 't is nochtans zoals ik u zeg.

En Polfriet verhaalde in korte woorden al zijn wederwaardighe-

den ; hoe het huis van zijn meester was bestormd, hoe het enig kind te vinden was gelegd in 't Kasteel van Schaarbeek, hoe zijn meester te Leuven was gevangen genomen, en hij gezworen had voor het kind te zorgen en de vader te redden.

— Mijnheer, zegde Jan, mijn eerbied voor u is thans nog aangegroeid ; gij zijt het voorbeeld van de dienstboden, gelief mijn gelukwensen te ontvangen ; ik ben er trots op, uw dienaar te wezen.

— Ik had wel gedacht, zegde Polfriet, dat een eerlijke jongen als gij mijn gedrag niet zou afgekeurd hebben en dat uw genegenheid mij niet zal ontbreken.

— U ontbreken ? Mijnheer, tot de dood volg ik u. Als ik u kan helpen, met raad en daad, moet gij mij niet sparen.

— Welnu, Jan, ik blijf heer, en gij...

— Ik uw knecht, mijnheer, dat staat vast.

— Knecht en raadsman, zegde Polfriet.

— Volgens mijn vermogen, mijnheer.

— Laat ons raad houden. Ik ben in een eerste verlegenheid.

— In een eerste verlegenheid ?

— Ja, de mensen kennen mij te Aalst. Wat daarmee gedaan ?

— Ha, dat is zo eenvoudig als een glas bier uitdrinken ; is het anders niet ? Laat mij begaan.

— Wat moet ik doen ?

— Voor 't oogenblik niets... Uw hoed over de ogen trekken en onbeschroomd de stad inrijden, naar een behoorlijke afspanning. Vandaag moogt gij niet uitgaan, maar plaats u morgen te midden van de markt, niemand zal u herkennen.

Nu waren zij aan de eerste huizen van de stad en Polfriet deed zoals Jan gezegd had. Hij trok zijn hoed diep over de ogen en beiden draafden nu stilzwijgend de stad binnen.

Er bestond alsdan in de Kattenstraat, dicht bij het belfort, een deftige herberg, genaamd « De bonte Os ». Waard en waardin hadden de naam en verdienden hem, nog echte Vlamingen te zijn, de hand op het hart, eerlijk tot het uiterste. Dikwijls had Polfriet deze afspanning horen prijzen, en hij aarzelde niet daar zijn intrek te nemen. De paarden werden gestald, twee kamers werden getoond, een voor de edele heer, de andere voor zijn lijfknecht.

— Zal mijnheer het middagmaal nemen ? vroeg hem de waard.

— Ja, zeker, want wij hebben honger, antwoordde Polfriet.

— Waar wil mijnheer bediend zijn ?

— Op mijn kamer ; Jan, mijn lijfknecht, zal dienen ; dat is zo mijn gewoonte.

— Zoals het mijnheer belijft.

XVI.

VERBLIJF TE AALST.

Polfriet en zijn lijfknecht zaten nu te Aalst, achter 't belfort, in de afspanning « De Bonte Os », op hun kamer, en Jan hield boven 't vuur een pan, waarin hij de inhoud van twee flesjes en enige kruiden gedaan had.

(Wordt vervolgd)